

Fina Miralles

"Del Natural"

"Del Natural"

Aquest text està dedicat a la Vida
i a totes les persones

L'ull
la mà
el cos humà

La meva mare ja m'ho deia:
"Fina, sempre has d'anar al revés de tothom."

L'ull, aprendre a mirar

a veure

i a contemplar

Relacionar-se, crear lligams, deixar-se influenciar

Jo sóc nosaltres.

Reconèixer

La Naturalesa

EL cos humà

La unió

La comunió, de dins cap a fora i de fora cap a dins

Quan vaig acabar Belles Arts el 1972 era el moment per començar a ser una professional de la pintura, una Pintora: cuidar les amistats, fer relacions socials: les galeries, els crítics, tots els que decidien i tenien poder dins del món de la cultura a Catalunya. Doncs jo no, en aquest moment és quan vaig començar la pràctica conceptual, la *Natura Morta* a l'Hospitalet (72) i les *Naturaleses Naturals* a Vinçon (73), i vaig abandonar la pintura, el quadre, el cavallet, el llapis, el paper, l'ull i la mà.

Ara, el 2002, després de 30 anys (1972), quan a l'Escola de Belles Arts ja no s'ensenya a dibuixar ni a pintar, ni l'estudi de la forma, ni el color, ara que l'art conceptual és l'acadèmia, tinc la necessitat de parlar, de sortir en defensa de la forma, de la realitat i del Natural.

...

El Model

L'art de pintar és aprendre a mirar; el Model, allò que és real, és necessari i essencial per aprendre a mirar.

Primer mirem, després comprenem, després dibuixem, i és així que al final d'aquest procés ens el fem nostre, el recreem (el model).

En la pràctica artística des de l'antiguitat fins a Picasso, incloent-hi el cubisme, hi ha model, existeix la relació ull-mà-forma-realitat-creació. Picasso és l'últim pintor, és l'últim artista que té model, això és l'ULL.

És amb el surrealisme quan Dalí comença la manipulació de "LA IMATGE", la creació d'imatges, el *collage* d'imatges, a pintar la imatge.

Dadà, amb Duchamp, intensifica la imatge amb l'exploració de l'objecte, la idea, el text, la fotografia i la paraula.

Després hi ha una infinitat de moviments pictòrics, en què la base teòrica és la negació de la Forma, del Model, de la Realitat, del Natural, de l'ull, la mirada i la mà:

Abstracció.

Informalisme.

Pop-Art.

Art conceptual.

Per citar els més importants.

...

La Professió.

La Vocació.

La Devoció.

L'artista ja no surt a fora a pintar. Ara i des de la Segona Guerra Mundial s'imposa el Model Americà. El pintor ja no és pintor; és transformat socialment en "un Professional" de "l'Art Estètic", treballant en Naus de Producció, produint productes artístics.

I aquest model professional és acceptat socialment arreu. És l'artista intel·ligent, intel·lectual, creador de corrents estètics, Ric i Famós.

Tots i totes van al darrere d'aquesta enorme pastanaga. El reconeixement

Mundial
Nacional
Local

I guanyar Molts Molts DINERS.

...

Jo, per no contradir la Mare ni el meu caràcter, vaig seguir el camí oposat, anant a contracorrent.

Des de sempre he sentit que Art i Cultura estaven units...

... i no la meva cultura personal o del meu país, sinó la que és viva sempre, l'*Anima Mundi*, la que no té present ni passat ni futur, la que és sempre, la que està connectada; l'art, la pintura, la música, la poesia, són eines que obren portes invisibles vers la comprensió del món i d'un mateix cada cop més àmplies, més obertes, més alliberadores, sense límits, universals (ni temps ni espai). Tot està unit com una xarxa i tot s'intercomunica; la comunió i la fraternitat.

A poc a poc també he comprès que la meva obra no era meva, que el que jo feia venia de més lluny, que tot era dictat, preelaborat; jo solament havia de resseguir-ne les línies.

Hi ha obres que són universals i que necessiten més d'una vida per realitzar-se. A això és el que sento. Jo sóc la mà, el mitjà, la mèdium, a través de la qual l'inconscient universal col·lectiu s'expressa traient a la llum tot el que està en el món de la no-forma, la metafísica, l'esperit, digues-ho com vulguis.

Per a mi l'art ha sigut un camí vital. M'he descobert a mi mateixa, l'espiritualitat, el sagrat, el diví i l'humà de la vida, la unió i la comunió.

Tot està bé. Cadascun triem de nosaltres el que més ens agrada, el que ens és més fàcil. A mi m'han ajudat a saber com trobar la bellesa, la unió i el sentiment de vida.

Quin camí més llarg i difícil, però quina bona experiència!.

No hi ha secret. L'art, la naturalesa, la vida, la mirada, el sentiment, tots estan a dintre teu. Només cal obrir les portes interiors per adonar-se'n. Aquest és el camí. El retrobament amb la vida, amb la teva vida, i ser vida i unir-se per sempre.

Jo vull ser Aigua eternament plena de vida com el mar que quan s'evapora es torna núvol, es torna pluja, es torna vent.

La vida és bonica, estranya, preciosa, brillant, misteriosa a voltes, però m'abraça i em conté.

Jo reposo en els seus braços i ens fem el petó d'Amor, con la Mare i la Cria, com la primera Dolçor que vas rebre de la vida. Ara sí. Mare, t'estimo; m'estimes; ens estimem; estem unides per la Vida amb la Vida.

...

Posa't a mirar.
Posa't a comprendre.
Posa't a escoltar.

Deixa't influenciar pel que veus, queda't-hi una estona, allunya el pensament i Mira i Mira i Mira i després respira i deixa que creixi el sentiment.

Si vols plorar, Plora.
Si vols cridar, Crida.
Si vols Riure, Riu.

EMOCIONA'T!!!

No dibuixis, no pintis.

EMOCIONA'T. Primer SENT el Sentiment.

Tria un lloc que t'agradi;
que no hi hagi soroll,
ni tampoc gaire gent,
que hi puguis estar bé, tranquil
agradable.

I comença a mirar

Vés sempre al mateix lloc i asseu-te sempre sobre la mateixa pedra, una estoneta cada dia, el teu raconet d'intimitat amb la naturalesa. I vés mirant. I a poc a poc aniràs veient tot el que t'envolta. Després aniràs sentint tot el que t'envolta i després aniràs estimant tot el que t'envolta.

Ara, pinta. Ara, dibuixa.

Mirar, veure i contemplar.

Mirem amb els ulls del cos físic. Quantes vegades passem pel mateix lloc sense veure'l, i un dia de sobte el veiem diferent, com mai abans l'havíem vist!

Veiem amb els ulls del cor, amb el sentiment, ja sigui connectat amb la vivència, el record o les emocions. Quan veiem, tot és molt més ric, interessant, abarçador, veure és un plaer.

El pensament científic observa la naturalesa, l'analitza i la comprèn amb uns determinats paràmetres. L'artista, el poeta, veu i no solament comprèn allò que veu, també viu allò que veu; quan sentim vivim realment.

Contemplem amb els ulls de l'esperit. Contemplar és formar-ne part. Ja no hi ha ni pensament ni emoció. No són els propis ulls els que contemplem És l'ésser que està. El jo desapareix per esdevenir nosaltres. És la part que esdevé tot.

És el místic, l'entregat, el que es deixa posseir, influenciar.

Contemplació vol dir unió, de l'humà amb el diví, a través de la naturalesa, a través de l'essencial. L'essencial és el reconeixement mutu de l'estructura de l'autenticitat de la vida.

Jo i els altres s'uneixen, la vida personal i la vida social, el dins amb el fora, jo amb el món.

Contemplar és veure's en els altres, en el tot.

Com fer? Què fer?

És imprescindible que tinguis la necessitat de sentir, de sentir-ho, de sentir-te, que tinguis una força que t'empenyi a descobrir, a trobar, tindre la il·lusió, les ganes de conèixer el desconegut, el que no es veu, l'invisible-visible.

Cal deixar de relacionar-se amb el món com si fos un mirall, i travessar, trencar el món de la imatge (que sempre et remet a tu mateix) i es queda en la primera capa, la superfície, el superficial.

Com a Pintors, com a Artistes i com a Poetes tenim la necessitat de noves experiències, de buscar més enllà i més enllà és on trobes l'estructura.

És per això que és tan important la morfologia, l'estudi de la forma, perquè ella és el fil per aprofundir i arribar a l'estructura, a l'arrel comuna de totes les coses.

Per això és tan important aprendre a mirar la Naturalesa perquè és un camí, una porta, el vehicle per al coneixement i la consciència.

Som l'arbre.

Som la font.

Nosaltres mateixos som la força de la vida.

Quan t'uneixes en tu mateix, mai més estàs sol.

...

Hi ha dos camins; no solament per a l'artista, sinó per a tothom. Cadascú tria el que més li agrada, el més fàcil. Aquests dos camins són oposats, si prens l'un t'allunyes de l'altre; amb l'un naixem, amb l'altre creixem.

Llibertat i Poder no poden coexistir. La Llibertat pressuposa el coratge, la solitud, la força vital i moral, la descoberta i el coneixement. El poder s'exerceix els uns contra els altres, uns més que altres: el primer, el millor, el número u, l'únic. En el món de l'art el professionalisme és l'exercici del poder, social cultural i econòmic.

...

Després del viatge a l'Amèrica del Sud el 1984 vaig deixar el professionalisme, viure de la pintura, mossegar i esgarripar.

Ara visc a Cadaqués lluny de la vida sociocultural. Visc la meua vida. Creo simplement. El més important és sentir el vent i veure la llum del Sol.

El 1977, després de *Matances* vaig deixar la pràctica conceptual per començar a treballar amb conceptes més pictòrics: el quadre conceptual, com *Paisatge*, a la Fundació Miró, els secants *Fragments*, *En l'aire*, a Metrònom, o *A l'espai*, a la Galeria Prats el 1983.

De fet sempre em va interessar més fer l'obra en llibertat, que tindre poder i exercir-lo. Per a això és el poder, i no hi trobo la gràcia.

...

Bellesa i estètica

Quan mires la naturalesa, un infant o una criatura, mai dius: "Oh! Que n'és, d'estètic!!"; dius de sobte, de dins: "Oh! Quina bellesa!! És preciós!!". La Bellesa és un sentiment, una emoció, i l'estètica és un concepte intel·lectual. Quan abrades el teu amor no li dius: "Tens una estètica!"; li dius que és maca, bella, etc.

Avui en la pràctica artística el conjunt dels artistes se'n foten, de la bellesa, és com ridícul, *riquiriqui*, passat de moda.

L'estètica és l'invent més rendible que la societat de consum ha ideat. Tots aquests corrents estètics van canviant constantment, així es produeixen nous objectes, nous models, nous corrents estètics.

Moda; la Moda ve de Model, el que cal seguir, per estar sempre al dia; i no parlo d'objectes o vestits, sinó de la manipulació del sentit del gust. Tant, que les coses ens agraden o desagraden segons l'estètica que representen; fins i tot la gent viu, sent i és feliç o desgraciada tal com mana el corrent estètic imperant.

L'important no és SER o TENIR, sinó EXISTIR, viure amb el teu ésser. Aquest és el canvi, aquesta la felicitat; viure lliure amb els teus propis models, si en vols tenir.

...

La Naturalesa ha estat sempre la meva font, el meu model. Ara, també els infants, la innocència, la força de la vida, l'espontani, i en els nadons, la placidesa, la dolçor, la divinitat i la puresa.

Unida per sempre més a l'essencial, l'ataràxia, lluny de les ciutats, de la vida que es viu a les ciutats, dels valors culturals de les ciutats. Diuen que l'artista ha de ser el reflex del món que viu.

Aquest món no és el meu món, és el vostre. Jo ja fa temps que me n'he retirat i allunyat, vaig per camins de terra, de sorra, d'aigua de mar. Pels camins invisibles de l'aire, per camins més suaus, alegres, vitals i feliços. Amb unió amb la vida i amb la fraternitat de tots amb tot.

Cadaqués, 2003

eBent'03

festival internacional de *performance* de Barcelona
Barcelona, del 4 al 13 de desembre de 2003

club•8
club8 difusió de la *performance*

<http://www.ebent.org>
club8@ebent.org